

Soukenická jsi ty!

Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem... Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. (1 K 12,12-14)

Zeptal se mě jeden bratr: „Co na to sbor?“ Zajímalo ho, jak členové sboru reagovali na letní country bohoslužbu. Hlasitá hudba, kazatel v džínách bez saka a s šerifskou hvězdou... Odpověděl jsem: „Sbor jsi ty, vůbec nelze říct, co na to sbor, sbor nemá názor, názor mají jen jeho jednotliví členové.“ Moje odpověď plně korespondovala se zkušeností a s tím, co napsal apoštol Pavel, sbor (a dokonce i Kristus!), to jsou jednotlivé údy jednoho těla.

Čas od času kladu na srdce našemu sboru (nám jednotlivcům!), chovejme se tak, jako bychom byli jediní, první či poslední, křesťané na světě. Jak by to asi s křesťanstvím a s vírou v Krista dopadlo, kdyby záleželo jen na nás? Představit si to ale můžeme třeba tak, že si vzpomeneme na jedenáct apoštolů po vzkříšení Krista, nebo si představíme, že jsme první generace křesťanů našeho sboru, když ještě ani modlitebna v Soukenické neexistovala.

Jak se chovali naši otcové a matky, totiž víme. Křesťanství se skrze jejich svědectví o Ježíši šířilo městem, Rakousko-Uherskem a pak i Československem doslova lavinovitě. Přestáli sborovou krizi s příliš ambiciózním kazatelem, kterého vyhodili, během tří let nato se oklepali, propustili polovinu členů, aby vznikl sbor na Vinohradech. Ti pak za pět let propustili čtyřicet dva členů, aby vznikl sbor na Smíchově

a za dalších pár let vyslali kazatele a pár bratří sloužit na Žižkov. O podpoře a zakládání dalších sborů v Čechách i na Moravě, a dokonce až v Podkarpatské Rusi ani nemluvě...

My žijeme ve 21. století v září roku 2022. Budeme žít především pro sebe, s právem dělat si, co chceme? Budeme riskovat, že kdo zachová svůj život, ztratí jej, jak pověděl Ježíš? Anebo pro nás bude zvěst o spáse tak vzácná, že budeme spolu s apoštolem Pavlem vyznávat: „Běda mně, kdybych nekázal“, kdybych nešířil zvěst o Ježíši všem kolem, kdybych nezval lidi do našeho sboru k Božímu slovu? Protože to totiž za mě nikdo neudělá.

Jenomže udělá, protože nejsme poslední křesťané v Praze, a už vůbec ne na naší planetě. Můžeme se klidně uchlácholit tím, že na nás křesťanství rozhodně nestojí a s námi ani nepadá. Jsou tady jiné akční sbory Církve bratrské, jejich dorosty a mládeže doslova pulzují životem. Je tady aktivní sbor Křesťanských společenství s mnoha regiony, a co teprve katolíci s jejich charismatickou obnovou. Je zde plný kostel studentů, co chodí na Halíka, a salesiáni Dona Bosca nebo adventistická Adra, která nese zvěst o Kristu praktickými činy pomoci do nejhůře postižených částí země. Anebo se v Praze občas někdo zjeví, jako např. misionářka z Anglie, kterou jsme u nás nechali přespat a která nám pak nadšeně vyprávěla, že stačí vyjít na ulici směrem na Staroměstské náměstí a Karlův most, protože to je jedna misijní příležitost za druhou...

Vraťme se k otázce: „Co na to sbor?“ Už ale ne v souvislosti jedné jediné netradiční bohoslužby, ale co říká sbor na svou existenci v centru Prahy? Co říká sbor na fakt, že se naše společenství početně stále zmenšuje, že už nejsme největším sborem Církve bratrské a náš průměrný věk je cca 60 roků? A co na to sbor, že je naše modlitebna v Soukenické při ukrajinských bohoslužbách plná odspodu až nahoru, kde se to mladými rodinami a dětmi jen hemží? A jak zvládneme energetickou krizi, přečkáme zimu, zaplatíme plyn a elektřinu?

Ale opět platí, sbor na tyto otázky a jim podobné nemá názor, to mají jen jeho jednotliví členové. Proto je dobré nahlas zdůraznit každému z nás, že Soukenická jsi ty, neboť také křesťan jsi ty! A jako křesťan jsi součástí celého Kristova těla, jako jsi součástí našeho sboru, který ani zdaleka není především budova, která zde kdysi nebyla a jednou nebude, ale jsi součástí živého organismu.

Možná je proto nejvyšší čas si říci, že záleží na každém jednotlivém členu sboru, jestli pro něj bude Soukenická jenom jednou z mnoha součástí soukromého života, nebo prioritou, kde chce realizovat svou víru v Ježíše. Je možná poslední příležitost si říci o každém z nás, že Soukenická jsi ty! Ale kdyby jen Soukenická, jsi především křesťan, Ježíšovec! Na tobě a na mně záleží, jestli s námi křesťanství definitivně skončí, anebo bude pokračovat dál. Na nás jednotlivcích záleží, jestli společenství sboru v Soukenické bude kypět životem z Ducha svatého, či vymře po meči nebo po přeslici. Proto pamatuj, Soukenická jsi ty! Na tvém životě a názoru všechno záleží, na tobě i na mně visí celé křesťanství světa.

Bronislav Matulík

Nebojte se!

Pastýřský list předsedy Rady CB Davida Nováka

Milé sestry, milí bratři,

srdčně Vás zdravím na začátku školního roku 2022–2023. Vzpomínám si, že když jsem před pár měsíci psal pastýřský dopis kvůli začínající pandemii, tak jsem si myslel, že nás na dlouhou dobu nic podobného nepotká a že jako společnost i církve časem najedeme do starých, a hlavně relativně poklidných kolejí. Mýlil jsem se a je stále jasnější, že se do starých a klidných kolejí už nevrátíme. Svět okolo nás se „mele“ a leccos z toho začíná stále silněji dopadat i na nás. I proto mnozí hledí do budoucna s obavami.

V tomto kontextu bych chtěl připomenout slova Pána Ježíše: „Já jsem to, nebojte se“. Tato slova byla učedníkům řečena na lodi v bouři, daleko od pevniny, po dlouhém, únavném, a hlavně marném několikakilometrovém pádlování. V tomto jejich rozpoložení k lodi přichází po moři Ježíš. Není divu, že tento nepřirozený úkaz společně s bouří a únavou způsobil úlek, jiný překlad zní „zmocnil se jich strach“. Ježíšova slova „Já jsem to, nebojte se“ jednak vysvětlují, kdo byl onen přízrak chodící po vodě, zároveň nám ale ukazují ještě jeden důležitý rozměr. Strach a obavy, které přirozeně přicházejí v nepříznivých okolnostech, se nevyřeší tím, že se vše k dobrému obrátí, jakkoliv si to všichni přejeme. Změna našich postojů a vnímání situace se odehraje především tehdy, když prožijeme Ježíšovo „Já jsem to“, tedy jsem s vámi, a především proto se nebojte. Něco podobného jsme mnohokrát zažili s malými dětmi. Když se začaly bát, pak klíčové bylo, že jsme je ujistili svou přítomností. Tam, kde je milující rodič, tam je pro dítě svět bezpečný okolnostem navzdory.

To, co píšu, může znít jako banalita, klišé, jenže ve slovech „Já jsem to“ je vlastně skryto vše podstatné. Jedná se o poznání Krista a o důvěru v něj. O jistotu, že tam, kde je Pán Ježíš nablízku, je bezpečno, a to nikoliv protože se vše uklidní, ale často navzdory tomu, že je zle. Někdy přemýšlím, co zásadního nám předali naši otcové zakladatelé. Co je DNA naší denominace. S jistotou to nedokážu říci, neznám tak dobře naši historii, ale z toho, co jsem vyčetl, se mi zdá, že jedním z klíčových pilířů byla snaha vyvýšit Krista. Když se probírám především Adolfovy spisy, tak Kristus se u něj opakuje stále dokola. Jeho životopisci tvrdí, že „stálý jeho odkaz k Pánu Ježíši Kristu byl v jeho projevech nejnvýznačnější. Mezi teology a učiteli českého Siónu on byl tím, jenž směrem k Ježíši ukazoval a v něm stále zůstával. Všechno odkládal, aby Krista získal.“ (Samuel Verner) „Jeho láska pramenila z osobního milování Boha a Pána Ježíše Krista.“ (Bohuslav Schneider) „Evangelium je radostná zpráva o spasení v Ježíši Kristu. Této zprávě byl Adlof úplně zcela oddaný. V Kristu, v evangeliu o Spasiteli, viděl lék na celý lidský život.“ (Jan Štěpán) Chci ukázat, že důraz na Ježíše Krista, na jeho moc, vedení a ochranu naši denominaci zásadně formovalo. I proto jsme tento důraz přijali jako jednu z klíčových hodnot současné Rady. Konkrétně oddanost Ježíši Kristu. (Další dvě jsou otevřenost a odvaha.) Když společně stojíme před dalším školním rokem, pak okolnosti nejsou nejlepší. Možná horší, než kdykoliv jindy. O to více potřebujeme slyšet „Nebojte se, já jsem to!“ Jsem vděčný, že toto ujištění můžeme slyšet jako společenství církve, jako lidé proponení společnou touhou následovat a poznávat Krista. Moc bych si přál, abychom

na konci tohoto školního roku mohli vyznat, že jsme navzdory někdy těžkým okolnostem mohli prožívat, že jsme se tomu, který je Pánem nad dějinami, nejen nevzdálili, ale naopak přiblížili.

V Kristu

David Novák

Branická babička

Osobní vzpomínka na babičku Marii Kalinovou

Nejeden člověk si prarodiče spojuje s představami víkendových obědů, prázdninové pohody, výletů po hradech a zámcích nebo chození na houby. Zároveň se ale občas přihodí, že výše zmíněné vzpomínky – nebo nějaké jim podobné – vytěsňují jiné, ne tak typické, ale stejně silné, možná ještě intenzivnější. O blízkých, kteří nás již opustili, se často říká, že měli milou povahu, byli oblíbení v kolektivu, přes nezbytné charakterové úkroky zůstává pouze bezproblémová vzpomínka. A ačkoli na řečeném samozřejmě nemusí být cokoli k rozporování, když se někoho z pozůstalých zeptáte, s čím přesně si u zesnulého příbuzného spojuje milost povahy, konkrétní situace mohou být v paměti zasunuté poměrně hluboko.

Naše babička Marie Kalinová (alias branická babička, jak se jí v některých kruzích předzdívalo) měla mnoho kvalit, které byly základem vzpomínek výše zmíněného druhu (jako vynikající kuchařka například dokázala do paměti všech zúčastněných vrýt základ skutečně intenzivní a prototypické budoucí reminiscence víkendového obědu kombinovaného i s prázdninovou pohodou). Mezi její kvality nejvýraznější však patřil samotný talent zůstat zapamatovatelnou a při vzpomínce na ni vyvolat asociaci přesně se pojící s nezřídka poněkud všeříkajícími charakteristikami typu „milé povahy“.

Když tedy budu vzpomínat na branickou babičku, nevybaví se mi jako první švarná chalupnice s čerstvě napečeným pekáčem buchet, ale svérázná paní se šibalskou jiskrou v oku, která s rozkoší besedovala a rozjímala na oblíbené židličky v kuchyni, kde sprádala své plány, nezřídka snad i mírně peklířské, rozhodně však furiantské. Nejednou jsme si až říkali, že v jiném čase a na jiném místě by se babička dozajista uplatnila na divadle, neboť její schopnost znejistit člověka, zda s ním hovoří vážně, či zda se stal cílem jejího nového žertíku, byla pověstná a léty dovedená k dokonalosti. Babiččina milá povaha tak bude v mé mysli navždy spjatá s uměním ironického nadhledu nad sebou samotnou i nad ostatními. Ačkoli nikdy nezapřela upřímnou

náklonnost k užší i širší rodině, člověk si mohl být s určitou úlevou vždy jist, že jej (ani sebe) babička nebere smrtelně vážně – jako by si uvědomovala, že lepší způsob, jak proputovat životem nejspíš neexistuje. Těžko dnes soudit, zda to bylo záměrné, či mimoděčné, ale možná že to, co člověku nejednou připadalo jako vrtoch či rozmar, byla nejcennější lekce, kterou nám babička mohla předat.

„Milá povaha“ nemusí znamenat, že se vzpomínaná osoba ke každému chovala s bezbřehou liblezností. Může to vyjadřovat schopnost daného člověka žít upřímně a pravdivě vzhledem k sobě i druhým – v čemž babička s jejím bezedným kapsářem humoru suchého až na samou hranu rozpoznatelnosti velmi excelovala. Posledním, poněkud smutně ironickým, rozměrem babiččiny vášně pro žertěřství bylo setření hranice mezi humorem a seriózností na sklonku jejího života – a možná proto nebylo zřetelně rozpoznatelné, zda babička v určitých momentech ještě vtipkuje, nebo jestli už je třeba si začít dělat obavy o její ubývající energii. Přesto, i když šibalská jiskra v oku nakonec vyhasla a židle v kuchyni zůstane od nynějška neobsazená, ve výsledku přece přetrvává nikoli smutek, ale vzpomínka humorná, spojená s babiččinou cennou životní lekcí, že brát se smrtelně vážně zatím pomohlo jen málokomu.

Marek Holan

Členské shromáždění

Hlasování je projev vztahu, odpovědnosti a lásky

Druhou neděli v září, tedy 11. 9. nás čeká dlouho dopředu oznamované členské shromáždění, na kterém se vyjádříme o tom, jak vidíme další pokračování služby bratra kazatele Novotného v našem sboru. Kdo by to z vážných důvodů nemohl zvládnout, bude mít příležitost se zúčastnit předvolby (přesněji před-hlasování) počínaje nedělí 4. 9. 2022.

Jsem doslova nadšen z členů, kteří se hlásí o to, aby se mohli aktivně vyjádřit svým jedním jediným hlasem a názorem, i když jim věk a zdravotní stav nedovoluje přijít – přijde proto za nimi volební komise. Zároveň jsem ale velmi smutný, když se dozvídám, že to některé vůbec nezajímá, protože si na čas členského shromáždění udělali úplně jiný program (nemluvím samozřejmě o vážných či pochopitelných důvodech). Mluvím o těch, kterým je to úplně jedno a vlastně ani vůbec neřeší, jestli přijdou nebo nepřijdou, protože nepřijdou... Proto je nutné říci, že členské shromáždění není nějaká schůze, ale je to především vyjádření vztahu k někomu, kdo nám slouží, je to vyjádření zájmu nejen o kazatele, ale předně o to, jak a s kým chceme naše společenství utvářet. Jasně napsal Elie Wiesel: *Často říkám, není nic horšího než lhostejnost. Dále dodal: Opakem lásky není nenávisť, nýbrž lhostejnost. A konečně dost jasně pověděl: Nedostatek ohně, nedostatek zápalu vede k lhostejnosti, k rezignaci, ke smrti. Co je horší než utrpení? Lhostejnost...*

Mám však naději, že se v našem sboru najde většina jednotlivých členů sboru, kteří přijdou, a nebude jim život našeho společenství ani služebníka a služebníků v něm lhostejný, protože jak jsem napsal jinde: Soukenická jsi ty!

Bronislav Matulík

DESATERO

Cesta ke svobodě života

4. 9.	PREAMBULE DESATERA	Já jsem Bůh; já jsem tě vyvedl z domu otroctví
11. 9.	PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ	Nebudeš mít jiného boha
18. 9.	DRUHÉ PŘIKÁZÁNÍ	Nezobrazíš si Boha
25. 9.	TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ	Nezneužiješ Boží jméno
2. 10.	ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ	Pamatuj na den odpočinku
9. 10.	PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ	Čti svého otce i matku
16. 10.	ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ	Nezabiješ
23. 10.	SEDMÉ PŘIKÁZÁNÍ	Nesesmilniš
30. 10.	OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ	Nepokradeš
6. 11.	DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ	Nebudeš křivě svědčit
13. 11.	DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ	Nebudeš dychtit
20. 11.	NEJVĚTŠÍ PŘIKÁZÁNÍ	Budeš milovat Boha a bližního

BIBLICKÉ HODINY

Na každou neděli bude navazovat úterní biblické studium s výkladem Desatera v 15.00 a v 18.30 hodin.

Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15

**PODZIM
PROGRAM
KÁZÁNÍ**

Cesta ke svobodě

Podzimní seriál kázání a výkladů Desatera

Počínaje první nedělí v září začneme u nás ve sboru kázat a vykládat Desatero. Co pro nás ale Desatero znamená? Čím pro nás je? Dejme se inspirovat nadšeným žalmistou: *Tvá přikázání jsou pro mne potěšením, já jsem si je zamiloval. Dlaně vztahuji k tvým přikázáním, já jsem si je zamiloval, chci přemýšlet o tvých nařízeních... Nařízení tvá si zpívám jako žalmy...* (Ž 119,47n. 54a)

Desatero není zákon, jsou to směrovky na cestě ke svobodě, jak to skvěle vyjádřil náš teolog Lochman! Už proto, že v Bibli v souvislosti s Desaterem se slůvka zákon vůbec neuzívá. Mluví o „ustanoveních a o soudech“ (nařízení a právu), mluví se o smlouvě. To až pozdější křesťanská tradice začala vidět v Desateru jádro zákona (mravního zákona), který platí i po příchodu Kristově.

Dávalo to a dává smysl, protože Desatero bylo dáno Izraeli až poté, když byl zachráněn z otroctví v Egyptě. Jako je dáno i nám, když jsme my zachráněni z otroctví hříchu ukřižovaným a vzkříšeným Kristem, jinak totiž ne. Je proto naléhavá otázka, jak máme žít jako svobodní lidé, abychom se zase nedostali do otroctví? Desatero na to odpovídá. Desatero skutečně nebylo dáno otrokům, aby se z otroctví dostali, ale lidem svobodným, aby za svobodou šli a svobodnými zůstali. Nebylo dáno k záchraně, ale zachráněným! Desatero ukazuje, co svoboda znamená, že to není spontánní svobodomyšlnost (dělám si, co chci), ale přijetí smlouvy, závazku na cestě poušti, v nebezpečí chaosu světa a pak i v Zaslíbené zemi.

Desatero je dar od Boha pro spasené, je pomocí, jak správně odpovědět na záchranu, které se nám dostalo. Proto i my můžeme s žalmistou vyznávat, že jsou pro nás Boží přikázání potěšením a že jsme si je zamilovali.

Přeji vám i sobě, aby letošní podzim byl pro nás požehnáním a darem, ať už budeme Desatero číst a vykládat při bohoslužbách, biblických hodinách nebo v rodině či na setkání domácích skupin.

Bronislav Matulík

VEČER MODLITEB A CHVAL

...NEBOŽŮ ON PRVNÍ MILOVAL NÁS

Lucie Soljaková – Markéta Satková – Eliška Zvolánková – Adéla Bischofová

SouZnění

Neděle **Církev bratrská**
11. září 2022 **Soukenická 15**
18.00 hodin **Praha 1**

Přímý přenos bohoslužby: www.cb.cz/praha1/

Pestré léto

V letních měsících to v Soukenické žilo

Letos v létě to v našem sboru rozhodně nebyla okurková sezóna. Třebaže byl letní provoz redukován na minimum, děly se věci mimořádné. Nejen dorostový tábor, Výleták a Sborová dovolená, ale také o nedělích, které vybočily z běžného řádu věcí, začalo to country bohoslužbou.

Kristus a náš hnůj

Třetí neděli v létě 17. července jsme si s apoštolem Pavlem jasně uvědomili, že vedle Krista stojí všechny naše životní, mravní a náboženské hodnoty doslova za... Však víte. Samozřejmě jen vedle Krista! Takové apoštolské vyznání je nejen odvážné, ale i pravdivé a nutné slyšet. Dává nám odlehčený pohled na to, jak moc jsou pro nás důležité i takové „nejsvětější“ hodnoty, jako je sborová tradice, naše služba, horlivost, práce, modlitebna, způsob bohoslužby atp. Dívejme se na Ježíše Krista a skrze něj vážně i odlehčeně posuzujme vše, čemu přisuzujeme tak vysokou hodnotu, že bez ní nemůžeme být.

Vy jste sůl země

V neděli 31. července přenášel naše bohoslužby Český rozhlas. Tisíce posluchačů stanice Vltava mohly slyšet evangelium, které kázal Pavel Černý o spravedlnosti ve světě i v rodinách. Lidé byli zasaženi a povzbuzeni. Svědčily o tom i telefonáty po bohoslužbě. Jedna paní si vyžádala pro sebe a manžela kázání, protože prožívají zrovna manželskou krizi. Jiná žena prosila o modlitbu, protože jí v týdnu zemřela dcera. Další se radovala z toho, že jako křesťané různých denominací patříme k sobě, zřejmě k tomu pomohly i písně z Taizé a skvělá hudba... A samotní rozhlasáci byli také nadšení, jedna drobnost mě však zaujala velice, výzva jít dopředu.

Pojďte dopředu!

Tutéž neděli, ještě než začal přenos, rozhlasový technik se bezostyšně postavil dopředu sálu, zvedl ruce a vyzval všechny přítomné: „Pojďte dopředu!“ Důvod byl jednoduchý, důležité je nejen to, co se odehrává na stupínku a za kazatelnou, ale i v lavicích, a je třeba, aby všichni byli při zpěvu i modlitbách slyšet. Zajímavé bylo, že ho většina poslechla... Poslechněme ho i nyní, když se nepřenáší bohoslužby do ČRo Vltava, ale každou neděli. Neodcházejme zbytečně na galerii ani do malého sálu, je to dobré svědectví všem, když si sedneme od prvních lavic, a také dobrý příklad, pojdte dopředu!

Když je mi nejhůř

V neděli 14. srpna sice nebylo nejhůř, ale v něčem tak trochu ano. Ukázalo se, že každý je nahraditelný, včetně kazatele, který dostal covid. Vděčně jsem proto sledoval bohoslužbu přes internet, jak mě nahradili Jenda Němeček a Robert Kunft. Dojatý jsem však byl ze zpěvu a svědectví Lucie Soljakové včetně jejího doprovodu v podání naší Věrky a Petra Šťastného. Lucie se nebála povědět, že někdy nám nejde chválit Boha, protože se skutečně cítíme, že je nám prostě nejhůř. Ale spolu s Věrkou a za pomoci textu od Jiřího Suchého vyzpívaly zkušenost, že je Někdo, kdo nám zvedá oči vzhůru. A pak už je možné i chválit Boha...

Jsmo lidmi naděje!

Na konci prázdnin, tedy 28. srpna se Soukenická nebývale zaplnila. Z velké části díky zahraničním hostům, kteří zde byli na konferenci FEET (The Fellowship of European Evangelical Theologians). Pavel Hošek nás všechny povzbudil apoštolskou výzvou: Bud'te vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou

máte. (1Pt 3,15) A jasně nám položil na srdce, že nikoli optimismus je nedostatek informací, ale pesimismus! Křesťanská naděje není víra v to, že všechno vždy dobře dopadne, ale spolehnutí se na Boha na způsob Jóba, který vyznal: „I kdyby mě i zabil, proč bych v něho nedoufal?“ Ale především ukázal na vzkříšeného Krista, který ale před tím prošel cestou kříže. Jsme lidmi naděje!

Takže na okurkovou sezónu docela dobrý...

Bronislav Matulík

Letopisy Narnie

Dorostenci bojovali na táboře proti armádě bílé čarodějnice

Letošní dorostový tábor jsme pořádali na krásném tábořišti Poušť u Bechyně. Na tomto místě jsem naposledy byl jako dorostenec v letech 2010 až 2012 a rád jsem se znovu zpět vrátil.

Tradiční puták jsme přesunuli z poloviny tábora rovnou na začátek. Poté, co jsme dorazili společně do města Tábor, jsme se rozdělili na tři skupinky a každá skupinka vyrazila na vlastní cestu do tábořiště, během které přespali v lese ve spacácích na karimatkách a jedli z ešusů jídlo uvařené v kotlíku.

Následující den všichni dorazili do tábořiště a začal společný tábor. Letošním tématem tábora byly Letopisy Narnie. Celý tábor jsme tedy bojovali proti armádě bílé čarodějnice, kterou jsme nakonec porazili.

Na tábor nás dohromady jelo třicet – z toho 21 dětí a 9 vedoucích. Děkujeme všem za modlitby, které nás během tábora chránily.

David Košťál

Sborová dovolená

Jak to viděl Rudolf aneb Rudův deníček

Letošní sborovka byla ve znamení mnoha změn. Tou první bylo místo. Tentokrát jsme se vydali do Sporthotelu Můstek v Krušných horách, kde jsme zatím ještě nikdy nebyli. Hotel je uprostřed kopců a lesů, takže rovinka tam byla snad jen na parkovišti. Také letos přijelo víc lidí než v letech minulých, takže jsme se potýkali s nedostatečnou kapacitou hotelu. Ale pod heslem – dobrých lidí se všude vejde, jsme se rozprostřeli kromě hotelových pokojů taky ve stanech, karavanech, a někteří dokonce spali v učebně na podlaze. Zkrátka do hotelu o 136 lůžkách 142 lidí nedostanete.

Další tentokrát pozitivní změnou byla kuchyně. V minulých letech se množily stížnosti na větší či menší nedostatky, ale letos snad jen kromě buchtiček s krémem vládla všeobecná spokojenost s kvalitou i kvantitou jídla.

Další novinkou byl hotelový autobus, tato neobvyklost nám umožnila jet na tři společné výlety na hrad Loket, Horní Hrad (Hauenštejn) a také do Karlových Varů.

Posledním netradičním jevem pak byl začátek a konec sborovky místo soboty v neděli. To také znamenalo, že jsme závěrečný den prožili společnou bohoslužbu pod širým nebem přímo před hotelem, a byl to krásný zážitek.

Ale kromě novinek se zmíním také o osvědčených a tradičních bodech programu. Nechyběly ranní a večerní společné programy pro dospělé i pro děti, Sborovkový deníček, Sportovní den, kruhák, společný táborák, závěrečný veselý večer a mnoho příležitostí ke hrám, rozhovorům a společným posezením i menším výletům.

A především nechyběla dobrá nálada vědomí, že jsme pod Boží ochranou a v Jeho laskavé péči můžeme prohlubovat naše vztahy a sdílet společně radost z toho, že patříme do Jeho rodiny.

Kdo by chtěl tenhle pocit zažít, ať už vyhlíží příští sborovku. Ještě sice nevíme, kdy a kde bude, ale máme naději, že za rok se tam někde opět sejdem.

A na závěr, také už tradičně, otiskujeme úryvek z Rudova deníčku, jehož plnou verzi naleznete na našem webu v sekci Novinky.

Neděle, den první, 31. července

Je ráno doma, v Budějovicích. Na balení jsme měli dva dny po návratu z Říma, takže jsme s tím logicky začali až těsně před odjezdem.

„Auto je přervané,“ povídá ustaraně manželka. *„Takže se tam vejde bud' jenom babička, nebo kávovar!“*

„Zabal ty hrníčky pořádně, ať se nerozbijí,“ povzbudil jsem jí.

Nakonec se našlo místo i pro řízky, které jsme i s babičkou přibalili v Praze.

Příjezd po šestnácté hodině na místo v lesích u Jáchymova připomíná jako vždy spíše hunský nájezd. Protože dost lidí pozitivně komentovalo, jak jsem zhubnul, hodnotím setkání s bratry a sestrami jako milé a srdečné. Moc jste mi všichni chyběli! Teda až na teenagery, kteří mě přivítali pozdravem „čau rašelino“ a pak pokračovali v diskusích o tom, o kolik let jsou zrovna jejich rodiče trapnější než rodiče kamarádů.

Samotný vstup do SPORThotelu mě naplnil značným očekáváním, třeba jestli se ze mě nezakouří jako z čerta po šplíchanci svěcenou vodou.

Je to tu pěkné – spojuje se zde tradice minulého století se současností. Třeba náš pokoj je jak z devadesátek a současně to samé platí pro celý areál. Na druhou stranu tu budeme všichni vypadat moderně ve všem, co si vezmeme na sebe. Zatím nemáme ručníky, ale zato je k dispozici autobus. Člověk také hned dostává lekce z inflace, což je hodně aktuální téma. Třeba: za více peněz méně záchodů! U nás na patře je pro pány v provozu jen jeden, druhý má na dveřích prastarou cedulku „nepoužívat“. Ale co už, budeme jak tři mušketýři: JEDEN PRO VŠECHNY, VŠICHNI DO JEDNOHO. Je to tu jak v Itálii. Tam jsem to měl k moři plným mušlí v klidu za minutu. Tady to mám za minutu z pokoje plný k mušli.

Ale jinak jasná obloha počátku pobytu není bez mráčku, který malinko zastiňuje očekávání ze slunných zítřků. Ještě před večerí totiž potkávám po areálu bloudící postavy, jejichž dialogy připomínají temná zákoutí u Hlaváku: „Máš?“ „Nemám.“ „A co ty, máš?“ „Nemám.“ „Slyšel jsem, že Němcovi mají“ „Už ne.“ „To nedám.“ „Wifi bude prý opravená ve středu, mobilní signál až ve čtvrtek.“ „To stejně nedám.“ „Modli se za mě.“ „Budu“ „Drž se!“ „Ty taky.“

Petra Veselá a Rudolf Svoboda

Výleták

Letní příměstský tábor

Letošního výletáku se v půlce srpna zúčastnilo asi 20 dětí a průběžně se na něm vystřídalo 8 vedoucích a 4 pomocníci. Měli jsme opět naplánováno v pěti dnech pět výletů do okolí Prahy, ale letos jsme se víc zaměřili na sportovní aktivity a hry, např. v pondělí děti měly možnost vyzkoušet na ranči u Toušek fotbalový golf, v úterý jsme měli výlet na koloběžkách ve Stromovce a jejím okolí. Ve středu jsme měli možnost seznámit se s přírodními poklady ukrytými v Prokopském údolí. Ve čtvrtek byl program v chuchelském háji a místní minizoo a v pátek jsme si udělali výlet na Petřín a Pražský hrad.

Výleták se podařil a dětem se moc líbil. Samozřejmě jsme nezapomněli na dětské písničky a důležitou součástí dne bylo také vždy slovíčko – tentokrát více na téma podobenství (např. o marnotratném synu a jeho bratrovi a boháči a Lazarovi). Protože to byl zrovna horký týden, připravili jsme pro děti na dvoře bazén. Vypadalo to asi tak, že vedoucí unavení po celodenním výletě se usadili na sborových schodech, kde jsme pozorovali koupající se děti a měli možnost popovídat si s rodiči, kteří si přišli své ratolesti vyzvednout. Děti měly tuto část dne téměř nejraději a domů se jim moc nechtělo.

Jsme moc rádi, že se opět povedlo tento příměstský tábor uspořádat, a chceme poděkovat všem, kteří přispěli ať už nějakou praktickou pomocí nebo na nás mysleli na svých modlitbách.

Jindra a Renata Koudelovi

Danieli, netahej ty lvy za fousy!

Inspirováno výklady ze starozákonní knihy Daniel

Předem se omlouvám, vím, že mé příspěvky bývají monotematické. Často z nich cákají vlny nebo aspoň kape voda. Nejspíš to bude stařeckou neschopností opustit zvolené téma. Jinak tomu není ani teď, snad to vydržíte.

Na jaře jsem měl na lodi šestičlennou posádku začátečníků. V půli týdne jsme, po pár dnech krásného plachtění, dostali předpověď počasí na zítřek. Meteorologové slibovali vítr až do 7 Beaufortů (to je síla větru asi tak do 60 km/h). Potkáte-li se s takovým větrem na moři, nezbyvá než zredukovat plachty, případně upravit kurz a pokračujete v cestě, nic jiného vám stejně nezbyvá (zažil jsem i horší podmínky), ale pokud je možno, tak do takového větru rozumný jachtař nevyjede a přečká ho v bezpečí přístavu. Takže, když jsme dostali tu předpověď, oznámil jsem posádce, že zítra zůstáváme v Kremickém přístavu a doporučil jim výlet do Primoštenu. Předpokládaná reakce se dostavila okamžitě: „Nebud' srab, aspoň bude nějak adrenalin.“ Zrovna den před tím jsme na palubě měli poměrně dlouhý rozhovor na téma Bible a na co, nebo lépe na koho se spoléhám, takže teď logicky došlo i na provokativní výzvu: „Tak se pomodli a budeme pod ochranou.“ Ujistil jsem je, že se budu modlit,

i kdyby mělo být pěkné počasí, to s tím nemá nic společného. Nicméně v přístavu jsme zůstali a pokračovali v plavbě až další den.

Budu pokračovat z jiné strany. V padesátých letech, za bolševika, pořádala Církev bratrská (tehdy Jednota česko-bratrská) poloilegální letní akce, které měly formu lesních brigád. Přes den pánové káceli šumavské smrky a děvčata dělala sena, večer byl, dá se to nazvat, biblický kurz. Sjížděla se tam mládež z celé republiky. Mimochodem nápad to byl Mirka Patery ze Soukendy a o realizaci první brigády se zasloužila Dáda Žežulová (tehdy ještě Mertenová) z Břiliny. Možná je nás ještě pár, kteří si vzpomenu na brigádu na Šumavě na Kubově Huti. Chodívala tam mezi nás místní „tetička“ Suchardová. Moudrá stará žena, kterou tam, na úpatí Boubína, v padesátých letech vystěhoval bolševik do jakéhosi vyhnanství. Rozhovory s ní, to byly lekce životní moudrosti. Vzpomínám si na její slova, když mi jednou říkala: „Víš, Jiří, Daniel směl být ve lví jámě, ale nesměl ty lvy tahat za fousy. Spolehej se na Pána Boha, ale nezkoušej ho, neprovokuj ho.“ Jsem přesvědčen, že v tom je hluboká pravda, nebo chcete-li varování.

Platí to pro naše chování obecně. Víme, že jsme pod ochranou Pána Boha, ale zároveň víme, že člověk dostal svobodu v rozhodování. Rozlišujme svobodu od svévole. Určitě to není totéž. Ve více nebo méně složitých situacích se mohou

svobodně rozhodnout s vědomím vlastní zodpovědnosti. Svévolné rozhodnutí může mít formu: „Já to takhle chci, já to tak udělám, takhle se zachovám, já to risknu, a když to nevyjde, tak se, Pane Bože, postarej.“ Nejsem si zcela jistý, jestli mé rozhodnutí, vyřčené slovo a čin, ... je na místě, dokonce o tom pochybuji, ale od toho mám přece Pána Boha, aby se postaral, svou zodpovědnost deleguji na něj. Chování tohoto typu, vědomé riskování s apriorní kalkulací, že mne Pán Bůh z průšvihů vytáhne, mi zavání rouháním (termín v našich kruzích málo používaný, ale lepší mne nenapadá).

Když teď po sobě čtu napsaný text, už slyším sám sebe: „Nedělej chytrýho, uvědom si, kolikrát jsi sám selhal v zodpovědném uvážení tvé a jen tvé vlastní odpovědnosti za rozhodnutí, vyřčené slovo, čin...“ S hanbou uznávám, že tomu tak je, ale na svoji obhajobu dodávám, že snad nikdy v tom nebyla kalkulace, že když to nevyjde, tak je na Pánu Bohu, aby se postaral, aby to spravil.

Užívejme svoji svobodu, ale nezneužívejme ji. Dostali jsme svobodu, ale ne oprávnění ke svévoli za každou cenu. A ty lvy za fousy netahejme.

Jiří Čech

Knihkupectví Samuel pomáhá

Návštěva z USA a Ukrajiny

V srpnu jsme měli v knihkupectví Samuel vzácnou návštěvu. Přijela k nám kamarádka z USA Becky spolu s dvěma Ukrajinkami, Tanyou a Irinou.

Becky (na první fotce uprostřed) z Texasu známe od roku 1995, kdy jsme se setkali během studií na biblické škole v USA. Becky pak řadu let žila v Bělorusku a pracovala i v dalších postsovětských republikách. Pomáhala v mnoha sborech postavit kostely, dělala fundraising, a hlavně – jejím darem je propojovat lidi. Umí dost slušně rusky, rozhodně víc než my dva s manželem.

Tanya (na první fotce vlevo) je právnička z Irpině, kde působila mj. ve vedení církve. Hned první den války se rozhodla z Ukrajiny odcestovat. Momentálně žije v Polsku, odkud pomáhá organizovat humanitární pomoc pro Ukrajinu.

Irina (na první fotce vpravo) pracovala jedenáct let jako misionářka v na čínsko-ruském pomezí, spolupracovala s čínskou podzemní církví, dokud to bylo možné. Teď žije v Krivom Rogu, odkud vyjíždí spolu s týmem k frontové linii. Momentálně se starají o tři vesnice, kde už pět měsíců není voda, elektřina a plyn. Vozí tam humanitární pomoc a také se snaží na místě věnovat dětem – dovezou jim malou hračku, pastelky, něco sladkého na zub, hrají s nimi hry a podobně. Zkrátka dělají vše pro to, aby děti zažily aspoň záblesk normálnosti. Taky se tam s dospělými i dětmi modlí a snaží se jim do života přinést kus naděje.

Když přišly k nám do knihkupectví, Irina od nás vyfasovala 100 ks Ovečky Nadiječky (Barborčky) v ukrajinštině, ukrajinské omalovánky, Nové zákony a Bible (plakala dojetím, že nejsou teď tam u nich Nové zákony a Bible pořádně k sehnání), dětské Bible...

Odvezly toho na Ukrajinu hromadu a takovou hmatatelnou radost jsem už dlouho neviděla. Bylo to i zásluhou těch z vás, kdo jste přispěli na vydání ukrajinské Ovečky Nadiječky.

Becky Tanyu a Irinu pozvala do Prahy, aby si pár dnů odpočinuly. U večere jsme si pak dlouho povídali o tom, jak se jim teď žije.

Holky už odjely směr Polsko a Ukrajina a my teď pracujeme na tom, abychom Irině dopravili další literaturu. Prosím, modlete se s námi za to. Těší nás, když naše práce má smysl. Slava Ukrajině!

Ráchel Bícová

Opravdový United

Letní festival ve Vsetíně

Konečně United, jak má být. Nabitý multižánrový křesťanský festival na Vsetíně připravil v srpnu tři nezapomenutelné dny nejen pro mládež, ale pro všechny, i ty nejmenší, festivalové fanoušky. United je zábavný. Na programu jsou koncerty současné české, slovenské, ale také vzdálenější zahraniční scény. Můžete si tu zkusit Aquazorbing, projet se United vozítkem nebo cvičit s Atlety v akci. Můžete jít na divadlo, malovat nebo tančit. Je toho nepřehledně. United je poučný. Najdete na něm semináře a workshopy umělecké, dramatické, ale i zamyšlení nad tématy celospolečenskými. Za mě bylo skvělé trio Hošek-Vojtíšek-Vizina. United je přátelský, protože zde lze potkat staré přátele, současné i nové. United je také duchovní. Každý den začíná bohoslužbou a končí uctíváním. Během dne funguje modlitební podpora, vyučování, ale i duchovní poradenství. „United je opravdový“, napsala Daniela Hurtová, ředitelka festivalu. Nabízí opravdové vztahy, opravdovou víru, opravdovou radost a opravdový život.

Dá se říct, že jeden z předchůdců United byl festival LIFE (Litoměřický festival soudobé křesťanské kultury). Měl jsem ho na starosti tři roky jeho života (2005–2009). A už tenkrát k nám jezdili z Moravy s myšlenkou na svůj vlastní festival. Konečně letos jsem měl dostatek důvodů vyjet se na dvanáctiletého brácha LIFE podívat. Jsem moc rád, že se vydala také část naší mládeže a dorostu. Miri Beranová dokonce jako dobrovolník. Tančila úžasně. Petra Veselá působila mezi duchovními poradci. Já měl několik příležitostí promluvit s lidmi u nabídky časopisu Brána ve vstupní hale. Ale největší parádu nám udělala kapela Souznění, která se hrdě hlásila ke svému mateřskému sboru v Soukenické. Kupodivu nejvíce fanoušků za ní přijelo ze smíchovského sboru. Aplaus, kterým je fanoušci odměnili, byl skutečně zasloužený, protože hrají úžasně! Letos nás bylo ze Soukenické deset. Schválně, kolik pojede příště?

Radek Novotný

V letních měsících jsme nezaháleli

Zprávičky z Kralup

Ani během letních měsíců jsme v Kralupech nezaháleli. Společenství není o aktivitách, ale předně o vztazích. K budování vztahů posloužily nejen vzájemné návštěvy, ale také společná Sborová dovolená. Máme radost, že mohla přijet celá rodina Šimových, Marta Brou a rodina Váňových. Přičemž jsme Zdeňka V. mohli slyšet během ranní pobožnosti na téma: Nestydím se za evangelium! Bylo to skvělé. Díky.

Jsmo moc vděční za sestru Martu, která obětavě doprovází nedělní písně na klávesy. Jednu neděli nás při zpěvu doprovodila sestra Renata Ulmannová a jednu pak bratr Tomáš Najbrt. Všem za jejich službu děkujeme!

Radujeme se, že zdraví dovoluje účast na bohoslužbách našim seniorům – manželům Synáckovým, bratru Gerhartovi, sestře Vladce a sestře Vendulce. Mysleme ale také v modlitbách na nemocné; sestře Marii Šimové přejeme brzké zotavení. Sestře Hrubešové hodně sil a dceři Miri posilu od Pána Boha.

Na jaře jsme se dostali do úzkých ohledně místa pro naši nedělní bohoslužbu. Z důvodu nefunkční přípojky vody byla budoucí shromáždění ohrožena. Poté nám bylo zástupcem ČČSH oznámeno, že ukončí s námi nájemní smlouvu na užívání prostor bytu. Museli jsme začít hledat nové místo. Jednali jsme s panem starostou i s místní ZUŠ. Prostory na nádraží jsme nakonec odmítli kvůli absenci bezbariérového přístupu. S dalším nápadem přišla setra Lucie Hlaváčková. Zdejší Dům s pečovatelskou službou skýtá vhodné prostory. Je to kousek z centra, mají velký sál a další místnosti vhodné pro besídku nebo skupinky. Paní ředitelka z naší návštěvy byla nadšena a my z ní. Dohodli jsme se na spolupráci a zkušební bohoslužbě 25. září. Zkusíme pozvat celý dům. Moc se těšíme.

Jsmo vděční za evangelizační službu Pavly a Pavla Turkových při rozdávání biblí „Gedeonek“. Modleme se za oslovené občany Kralup, aby se zaseté slovo dotklo jejich srdcí.

Rozloučíme se s vámi citací z jednoho kázání: „Bůh je láskou samotnou, je cestou, životem i pravdou. To tebe od počátku věků miluje z celého svého srdce, z celé své duše i ze všech svých sil. Ta jediná jistota je, že budeš milován navždycky, není možné jinak.“

Jiří Košťál a Radek Novotný

Letní radosti

Zprávičky z Neveklova

Již od podzimu minulého roku jsem připravoval dva páry hledajících mladých lidí na svatbu. Svatby se konaly počátkem léta a podle slov ženichů, nevěst a přítomných soudím, že se moc povedly. Z jedné svatby Vám přináším článek novomanželů Kaločových, kteří tímto chtějí poděkovat za církevní sňatek. Článek má název Svatba na česko-polském pomezí. Oba páry mají zájem o další kontakt, a to mě velmi těší. Jsem rád s mladými lidmi a modlím se za požehnání jejich společné cesty životem.

V červnu jsem byl pozván do Gymnázia v Benešově, kde před lety studoval i náš syn Samuel. Pozvala mě jeho bývalá třídní profesorka, abych měl přednášku o vztazích. Podle toho, jak studenti spolupracovali a podle názoru paní učitelky, která byla při jedné z hodin přítomná, soudím, že to bylo dobré.

V srpnu se v Neveklově konala zajímavá kulturně vzdělávací akce ku příležitosti Dne židovských památek. Organizoval ji pan Hlávka st. a já jsem se k akci přidal. Pan Hlávka se již před tím pustil do obnovy židovského hřbitova v Neveklově, zorganizoval také bezpečnostní ošetření padající stropní omítky v synagoze a její úklid a výzdobu. Pozval také odborníka na židovské pohřební obřady pana Jaroslava Achaba Heidlera, který nám svým osobitým způsobem přiblížil židovské myšlení a bravurně ho spojil s Písmem svatým a se životem. Myslím, že jeho přednáškou byli vsichni nadšeni. Na hřbitově se sešlo mnoho lidí, do synagogy, přišlo o něco méně.

V synagoze jsem měl mini přednášku o synagoze a židovském osídlení Neveklova. O rabínu Federovi nám pak pověděla paní učitelka Andrea Pitelková a Marie Kozáková doprovodila program zpěvem židovských písní (bez nároku na honorář). Závěr prázdnin nám přinesl dlouho plánovanou akci pro děti Royal Rangers. Byl to dvoudenní výstup na horu Plešivec. Přihlásila se jen čtyři děvčata, ale ukázalo se, že jsou to pravé zálesáčky, které se neleknu namáhavé cesty s plnou polní, divočinou, bouřky, výšky, všelijakého kousavého a bodavého hmyzu, ani Fabiána, pána Brd, který k nám byl podle pověsti milosrdný a nechal nás vstoupit a přespat v jeho království. Díky patří Pepovi Teznerovi za věrnou dlouholetou spolupráci a službu dětem. A děvčatům „palec nahoru“ za statečnost, odolnost, vytrvalost a dobrou náladu.

Krásným zakončením léta bylo slavnostní nedělní shromáždění. Jeho součástí bylo požehnání dětem do nového školního roku a požehnání Andreji Voroncyevovi. Andrej je devítiletý syn Báry a Petra, našich přátel z Ruska. Rodiče si u něho všimli, že začal sám aktivně hledat Boha a zajímat se o Písmo, a tak mě požádali o požehnání, aby synka podpořili v jeho cestě víry. Po shromáždění jsme se ještě všichni sešli u společného jídla a mohli jsme si užít společný čas, jako to dělala prvotní církev. Za tento krásný den bych chtěl poděkovat všem, kdo se na něm podíleli svou službou i svou účastí. Když jsem viděl, jak si lidé během společného jídla spolu povídají, zajímají se jeden o druhého, sdílí spolu své radosti i starosti a jak se upřímně zajímají o ty, kdo jsou slabí, byl jsem jako pastýř hrdý na naše společenství, dojatý a Bohu vděčný.

Tomáš Trávníček

Zápisky ze Sicílie?

Letní dobrodružství táty Radka se synem Kryštofem

Prý děti potřebují zažít tátu jen pro sebe. Jakmile mají naše děcka dvanáct, můžou si vybrat dobrodružství s tátou. Kryštof si vybral Sicílii. Aby to nebylo fádni, rozhodli jsme se jet na blind. Žádná cestovka, zajištěné ubytování, nic. Pouze batůžek, spacák, hamaka, ešus, vaříč, čtyři kusy prádla a solární nabíječka. Pomodlili jsme se a vybrali si nejlevnější letenku směr Palermo.

„Nechceš do kokpitu?“, zeptal se steward Kryštofa. A už seděl namísto pilota. Super fotka na začátek. Nad půlnoční Prahou letadlo vykrouží spirálu a zamíří na jih. Po hodině nastane v letadle zděšení. Kapitán hlásí poruchu. Prý klimatizace. Ale kdo ví?

Snad ne Kryštof... Čeká nás nouzové přistání.

Kolem dvou set různě vytočených lidí, včetně dětí, stepuje v letištní hale milánského letiště. Náhradní letadlo není a nebude. Přijede autobus. Dopraví nás do hotelu. Spolucestující začali skupovat ranní letenky. Horlivé nakupování rázem vyšponovalo cenu až čtyřnásobně. My zůstali v klidu. Měli jsme sice plán, ale tohle bylo také dobrodružství.

Čtyřhvězdičkový hotel byl luxusní. Prý ho platí až čtrnáct dní letecká společnost, dokud nepřijde s řešením. Prima. Snad to nebude tak rychlé. Dali nám pokoj velký jak náš obývací s obrovskou postelí. K němu dvě koupelny, balkón a hlavně – klimatizaci. Usnuli jsme hned. Ráno začalo snídání. Všechno, co si nenasytné oči dvou hladových kluků představí. Od dokonalé ranní italské kávy, přes klobásky, sýry, lívanečky, výborné koláče, ovoce, sladkosti a ještě víc. K obědu steaky a k večeři, po předkrmu z italských raviol, losos. Třikrát denně senzační jídlo.

Dny trávíme s novými přáteli z letadla. Navštěvujeme centrum Milána, Muzeum Leonarda da Vinciho a katedrálu. K dennímu programu patří kulečnický, ping pong, posilovna a večer filmy. Dokonce za námi přijel kamarád z Mantovy, který nás před lety zachraňoval, když se nám rozbilo auto.

Za šest dnů i toho luxusu bylo příliš. Hledáme nejlevnější letenku k moři. Milano-Sardinie. Po ranní koupeli ve vysněném moři se vydáváme hledat baptistickou misií na kraji Cagliari. Je neděle. Na bohoslužbě bylo asi patnáct lidí. Zaspívali jsme pár známých písní z kancionálu a pak americký misionář Christopher vyzval Kryštofa

k přednesu modlitby Otče náš v češtině. Hned se cítil jako doma. Po shromku nás pozvali na oběd. Specialita Sardinie. Je libo steak z koně nebo selátko? Děcka měla ravioly jako pěst a chlapi si dali maso. Navrch kopec zmrzliny. Když jsme se ptali, kde je nejlepší pláž, odkázali nás na Costa Rei. Ta je ale dvě hodiny vzdálená! Po obědě nás odvezli na pusté autobusové nádraží. Za půl minuty jel kolem autobus a zrovna na Costa Rei! Ani jsme si nestihli koupit lístek. Řidič nás nechal jet gratis. Dva dny na pláži bohatě stačí. Cestou na letiště si ještě projdeme historické centrum Cagliari a koupíme si pizzu a hromadu zmrzliny.

Let do Prahy byl Pánem Bohem opět připravený do detailu. Původní let ze Sicílie měl mít mezipřistání. Hádejte kde? Je nád-

herné svěřit kontrolu nad svým životem (i dovolené) do Božích rukou. Za lubem má vždycky víc, než jsme si dokážeme představit.

RaN a Kryštof

Svatba na česko-polském pomezí

Poděkování Církvi bratrské

Když jsme se před časem společně rozhodli, že náš vztah chceme posunout na „vyšší úroveň“, jen těžko jsme se smířovali s možností, že se nám, jakožto lidem, kteří pravidelně nedocházeli do kostela, zřejmě nenabízí jiná možnost než úřední obřad. Obřad, který je z našich několika zkušeností opravdu pouze úředním aktem, bez nějakého osobnějšího přístupu oddávajícího k oddáváním, a navíc v sobě zahrnuje pouze slib před státem reprezentovaným úřední osobou, ale nikoliv před Bohem, kterýžto přece jen považujeme za hlubší, a takovýto slib chápeme jako silnější závazek.

Několik let se však již známe s Tomášem Trávníčkem, farářem Církve bratrské, do „jehož“ Neveklova pravidelně jezdíváme například na velikonoční Sederovou večeři. Slovo dalo slovo a zjistili jsme, že Církev bratrská nabízí církevní obřady i párům, kdy ani jeden není členem církve, ba co víc, sám Tomáš má nyní celkem čerstvě všechna potřebná oprávnění oddávajícího. Návrh na církevní uzavření sňatku ještě putovalo na schválení staršovstva, po jejichž posvěcení se už pak mohly naplno rozběhnout přípravy.

Ačkoliv z církevních příprav s farářem má i spousta věřících lidí určité obavy, my se na ně naopak velmi těšili. I tuto přípravu totiž považujeme pro pár, který se rozhodne strávit spolu zbylou část života, za velký přínos, který běžný civilní obřad nenabízí. Příprava s Tomášem nebyla jen o čtení veršů z Bible, ale o hlubším uvědomění sebe sama, i o zamyšlení nad tím druhým, o učení vnímat a přijímat jeho odlišnosti, o debatování nad společnou budoucností v rámci témat každodenního života. Právě prvek společných příprav, kdy se snoubenci nejen blíže poznají s oddávajícím, ale mají možnost dovědět se i něco nového o partnerovi, či dokonce o sobě, je to, co civilnímu obřadu dle našeho názoru chybí. Pro nás měly přípravy ještě o něco větší kouzlo v tom, že jsme za Tomášem do Neveklova jezdili z Prahy, a vždy jsme to brali jako příjemný odpočinek od běžného shonu pracovních dní.

Pro svatbu samotnou jsme si vyhlédli velmi pěkné místo hned kousek za hranicemi s Polskem u Bohumína. Zjistili jsme však, že aby byl sňatek uzavřený na cizím území právně v pořádku, byla by s tím spojena spousta byrokracie. I tento oříšek se však Tomášovi podařilo zdařile rozlousknout – oficiální úřední část jsme tak absolvovali ten samý den pouze s Tomášem a se svědky na české straně u kapličky na louce, církevní obřad s kázáním a sliby před ostatními svatebními hosty pak již mohl proběhnout bez problému za hranicemi. O takové možnosti se nám předem ani nesnilo a jsme moc rádi, že to nakonec mohlo být vyřešeno takto elegantně. Nakonec se celá svatba moc vydařila a my moc děkujeme Církvi bratrské za možnost církevního sňatku pod jejími křídly, a především samotnému Tomášovi, který nás na naši startovní čáru do další, společné etapy našich životů přijel doprovodit až na druhý konec republiky. Věříme však, že si náš důležitý den užil tak jako my.

Anna a Matěj Kaločovi

Představení požeňnaných

Letošní soukenické děti

Letos na jaře jsme měli radost být v Soukenické u požeňnaní několika dětí, přinášíme vám představení některých z nich. Osobně jsem vždy velmi nadšená, když jsou do sboru přinášeny další děti.

Josefína Vovsová

Josefínka dělá první krůčky, celý den se nezastaví, stále leze do výšek a nezapře své horolezecké předky. Její zatím nejoblíbenější slovo je mňam! Konec prázdnin

s ní trávíme na chalupě, kde má kromě našeho psa, také kocoura Justýna, kterého pronásleduje, kam se jenom hne. Roste jí třetí zub, a tak jsou některé noci i dny občas náročnější a uklidní ji jenom náruč rodičů. Těšíme se na září, kdy oslavíme první rok našeho společného soužití.

Adéla Kaplanová

Adélka se narodila 11. května 2021. Datum do tohoto článku uvádím jen pro ty, kteří mají zálibu v číslech, preferují přesnost a chronologické záznamy. Její fyzický věk totiž jaksi neodpovídá věku duše. Narodila se s váhou lehce pod tři kila, zdravá a podle personálu porodnice i pěkná. Mně připadala strašně hubená. Taková žížala. Syn, který se narodil dva roky před ní, měl přibližně o třetinu vyšší váhu. Miminkem však zůstala maximálně v porodnici. Doma se v mžiku stala sestrou. Ačkoli stále malá, z jejího výrazu bylo znát, že všechno vnímá a rozumí. Nestála o to být kojencem, preferovala umělé mléko. Pro mě z nepochopitelných důvodů. Její starší bratr by se byl býval nechal kojit místo ní. Později jsem pochopila. Je to samostatná jednotka. Nechtěla se vázat na matku. To jsem ocenila a odjela s kamarádkami do lázní. Její povaha je mi blízká. Je suverénní, samozřejmá. Pohybuje se po světě s ladností. Je šťastné dítě. Užívá si života. Má ráda společnost. Miluje neohrabanou přízeň svých bratrů i drobné mučení. Dokáže mluvit očima a gesty. Dorozumívá se s lidmi. Ví, co chceme my, a my víme, co chce ona. Možná je to normální, ale jako rodiče dvou chlapců nás to poněkud překvapilo. Okamžitě se přizpůsobila rytmu rodiny. Usíná samostatně – zamává klukům a ukáže si na postel. Tam si lehne a usne. Z mého

pohledu úkaz naprosto nevídaný. Ale pozor!, my jsme ji to neučili. Nemáme v této věci žádnou zásluhu. To ona sama. Vlastně, když nad tím přemýšlím, neučili jsme ji skoro nic. Většinu pochytila automaticky. Je jako moderní spotřebiče. Zapnete, vyberete program a všechno ostatní udělá systém. Drobnosti budeme muset lehce korigovat – například to, že při pokynu „Hoši, vyčurejte se na travičku, odcházíme.“ okamžitě běží ke stromu, předkloní pánev a „čůrá“ jako kluci. Doladíme časem. Umí se neskutečně vztekat, bojovat, křičet a postavit se za svá práva. Dělá vše stejně jako děti okolo. Kopíruje, skenuje. Chytá všechno. Dobré i špatné návyky, bacily a žel i školkové viry. Fázi batolete, myslím, přeskočila, a bylo-li by to možné, s klidem sobě vlastním by 1. září nastoupila do školky :).

Doufám, že se mi podařilo Vám pocitově přiblížit její povahu, že ji poznáte při nedělní bohoslužbě na první pohled. A pokud ne, určitě si všimnete našeho nejstaršího Filipa. Poběží a bude křičet. Za ním půjde tichý hoch, Samuel. A za ním, ta poslední, ta tmavovlasá žížala – to je naše Adélka.

Jonáš Sedláček

Je Boží požehnání pro každého z nás. Jonášek se narodil do zvláštního období. Uprostřed pandemie covidu, téměř do roka nezažil cestu veřejnou dopravou nebo nějaké větší setkání či návštěvu doktora, aniž by všichni kolem něj neměli respirátory. Vlastně už v porodnici jsem si musela nasazovat respirátor, kdykoliv někdo přišel do pokoje. Přesto měl neustálou snahu mi ho sundávat, kdykoliv jsem ho měla na sobě a on na mě dosáhl.

Vlastně i jeho požehnání bylo výrazně ovlivněné covidem a dalšími nemocemi. Jonáškovy brášky – Davídka a Izíka – jsme na požehnání přinesli ještě jako relativně malá miminka. Ve chvíli, kdy ale teď přišla doba na plánování požehnání, začala podzimní vlna pandemie... A příprava na Vánoce, kdy přece nebudeme brát malé

děti v takovéhle situaci mezi lidmi, ještě bychom byli na Vánoce nemocní... V letošním roce pak s námi zvládl Jonášek absolvovat nákazu covidem a následně neštovice. A tak jsme požehnání odkládali a odkládali. A když k němu konečně došlo, byl Jonášekovi už bez jednoho týdne rok. Takže jsme si u něj nebyli jisti, jestli si nakonec pro požehnání nepřijde po svých. A tak mě všechny tyhle komplikace přivádí na myšlenku, co všechno nás vlastně připravuje o Boží požehnání, a jestli si za to někdy nemůžeme i sami, když vymýšlíme různá coby, kdyby. A je to vůbec vždycky opodstatněné, že si pro Boží požehnání, třeba v podobě účasti na nedělním shromáždění, nemůžeme dojít? Myslím, že uplynulé dva roky připomněly všem a ukázaly i naší generaci, která si už nepamatuje, že ne vždy bylo tak jednoduché chodit do kostela, že i téhle možnosti si musíme vážít jako velkého Božího požehnání.

Jonášek je moc hodný a zvědavý chlapec. Od malinka rád pozoruje bráčky téměř při čemkoliv, a jakmile jen trochu může, snaží se k jejich činnosti přidat a brášky napodobovat. Většinou je spokojený a veselý a pláče téměř jen, když je unavený nebo hladový. Má za sebou bezpočet pádů a karambolů, které s sebou pozice nejmladšího ze tří bratrů přináší, ale díky Pánu Bohu se zatím všechny obešly bez zásadního úrazu nebo zranění. A tak věříme a vidíme, že se o něj Pán Bůh stará a žehná mu, i když jsme neměli možnost přinést ho k požehnání do sboru v Soukenické dřív než v roce. Máme z něj radost a jsme vděční, že i skrze něj můžeme všichni jako rodina přijímat další požehnání.

Sandra Němečková

Ze staršovstva

V pondělí 29. srpna se sešlo první téměř po-prázdninové staršovstvo. Zde shrnujeme hlavní body programu:

- Oslovili jsme členy sboru, kteří se sborem nežijí.
- Radovali jsme se nad žádostmi o členství ve sboru a o křest.
- Připravili jsme členské shromáždění s hlasováním o setrvání kazatele Radka Novotného.
- Diskutovali jsme nad tématem Podzimního cyklu kázání – Desatero.
- V hospodářské oblasti sboru jsme projednávali především situace týkající se extrémního nárůstu cen energií, bližší informace budou připraveny pro členské shromáždění 11. 9.
- Staršovstvo schválilo kalendář akcí:
 - 4. 9. 2022 Předvolba/hlasování o setrvání Radislava Novotného
 - 11. 9. 2022 Členské shromáždění a hlasování o setrvání kazatele Radislava Novotného
 - 11. 9. 2022 Večer chval
 - 17. 9. 2022 Zažít město jinak
 - 24. 9. 2022 Celodenní staršovstvo
 - 26. až 30. 10. Dovolena mladých rodin
 - 5. 11. 2022 Konference Dětské misie
 - 7. až 14. 11. Burza
 - 27. 11. 2022 Sborový den
 - 11. 12. 2022 Adventní koncert

NAROZENINY

Rybín Pavel	1. 9.
Šilar František	1. 9.
Šíma Jaroslav	4. 9.
Šímová Lydie	7. 9.
Melicharová Jana	8. 9.
Filipová Blažena	9. 9.
Suška Petr	11. 9.
Tušlová Milena	11. 9.
Bíba Milan st.	13. 9.
Borovičková Hana	14. 9.
Bydžovská Milena	14. 9.
Němečková Iva	14. 9.
Cubrová Olga	15. 9.
Filip Robert	18. 9.
Deckerová Dana	20. 9.
Sušková Simona	21. 9.
Synáčková Jiřina	22. 9.
Štýbnarová Naděje	23. 9.
Dolejší Božena	27. 9.
Oboňová Věra	27. 9.
Nebeská Olga	30. 9.

Mimořádná shromáždění

Členské shromáždění – 11. září 2022 se po bohoslužbě sejdeme ke krátkému členskému shromáždění. Především budeme hlasovat o setrvání kazatele Novotného, budeme se za něj a za jeho rodinu modlit, ale také si něco povíme o naléhavých potřebách sboru v čase energetické krize, kdy je třeba aktivně reagovat na vzniklou situaci.

Nedělní káva – od září se budeme po bohoslužbách opět setkávat v prostorách Velkého klubu k vzájemnému sdílení a k nedělní kávě. Tu však musí někdo připravit! Hlaste se a pište, kdo si vezmete službu. Děkujeme.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.15 10.00	modlitební chvíle NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru
Úterý	15.00 18.30	setkání nad biblí setkání nad biblí
Středa	18.00	zkouška pěveckého sboru
Čtvrtek	16.00 16.30 18.30	setkání maminek s dětmi setkání Awany setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXXII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Sandra Němečková, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800